

If you can imagine it, you can achieve it.
If you can dream it, you can become it.

ถ้าคุณจินตนาการถึงมันได้... คุณก็จะเข้าถึงมัน
ถ้าคุณวาดฝันถึงมันได้... คุณก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของมัน

- William Arthur Ward -

Please welcome to...

'Another Side of Fairy Tale'

Part : Cruella de Vil
From : 101 Dalmatians

บทนำ
Once Upon a Time

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...

โรเจอร์ ชายหนุ่มผู้ชื่นชอบในสุนัขพันธุ์ดัลเมเชียน ได้พบกับแอนนิตา หญิงสาวผู้ชื่นชอบในสุนัขพันธุ์เดียวกัน เขาและเธอ อีกรั้วสุนัขดัลเมเชียนต่างเพศของพวกเขาต่างหลงรักกันและกัน

วันหนึ่ง แอนนิตา ลูกน้องของครูเอลล่า เดอ วิล ดีไซเนอร์ใหญ่ผู้หลงใหลในชุดขนสัตว์ทั้งหลาย ได้ออกแบบลายชุดให้เหมือนขนของสุนัขดัลเมเชียนที่เธอรัก ทำให้ครูเอลล่าเจ้านายของเธอจุดประกายความคิดที่อยากจะได้เสื้อโค้ตซึ่งทำมาจากขนของสุนัขดัลเมเชียนจริงๆ ที่ไม่ใช่เพียงแค่ผ้าพิมพ์ลายเท่านั้นขึ้นมา

เมื่อสุนัขดัลเมเชียนของโรเจอร์และแอนนิตาคลอดลูกออกมาเป็นจำนวนมาก ครูเอลล่าได้ติดต่อขอซื้อลูกสุนัขเหล่านั้น แต่ทั้งสองกลับปฏิเสธ เธอไล่แอนนิตาออกจากร้านที่ และเปลี่ยนแผนการใหม่ เธอกับลูกสมุนลงมือขโมยลูกสุนัขเหล่านั้นเอาไปรวมกับลูกสุนัขดัลเมเชียนตัวอื่นๆ ที่มีอยู่ เพื่อให้เพียงพอแก่การทำ 'เสื้อโค้ตขนสุนัขดัลเมเชียน'

ที่เธอคลังไคล้อยากได้มากเสียเหลือเกิน

ที่ว่าทุกอย่างไม่เป็นดังหวัง เมื่อโรเจอร์ แอนนิตา เหล่าสุนัขดัลเมเชียน และสัตว์ชนิดอื่นๆ ต่างกีดกันครูเอลล่าออกจากลูกสุนัขดัลเมเชียนเหล่านั้น ช่วยให้พวกมันหนีพ้นเงื้อมมือของครูเอลล่าผู้โหดเหี้ยมไปได้

ครูเอลล่ากับลูกสมุนจึงถูกจับ โรเจอร์และแอนนิตาตัดสินใจรับอุปการะลูกสุนัขดัลเมเชียนที่ถูกครูเอลล่าขโมยมาทั้งหมดร่วมหนึ่งร้อยหนึ่งตัว อีกทั้งโรเจอร์ยังสามารถทำเงินได้เป็นกอบเป็นกำจากการตีไซน์เกมขึ้นมาโดยได้แรงบันดาลใจมาจากการหลบหนีครูเอลล่าของลูกสุนัขดัลเมเชียนเหล่านั้น จนพวกเขาได้กลายเป็นมหาเศรษฐี ส่วนครูเอลล่ากลับต้องชดใช้กรรมของเธอต่อไปในคุก

อิม... นั่นคือเนื้อเรื่องของเทพนิยายเรื่องหนึ่ง

ทว่า... ถ้าลองมอง 'อีกด้านหนึ่งของเทพนิยาย' ละ...?

]

'I don't do fashion, I am fashion.'

Coco Chanel

'Dressing is a way of life'

นั่นคือสุดยอดคีย์เวิร์ดที่ Yves Saint Laurent สุดยอดของดีไซเนอร์ระดับโลกได้บอกเอาไว้ และมันก็เป็นประโยคที่ฉันคนนี้อยึดมั่นถือมั่นมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

"เฮ้อ แอ่จ้ะครับ อากาศที่มึมๆ แบบนี้ตลอดเลย หน้าหนาวนี้แ่จริงๆ" เสียงจากคนขับรถส่วนตัวที่อยู่ในชุดยูนิฟอร์มสีเทาอ่อนแบบพวกกัปตันขับเครื่องบินเอ่ยขึ้นเบาๆ ภายในโรลสรอยล์ส์สุดหรูที่ยังไม่ได้เลื่อนกระจกกันระหว่างคนขับกับห้องโดยสารด้านหลังขึ้น

แน่นอน... ว่าคำพูดของเขาทำเอาฉันเกือบปริ๊ดปรอทแตก

"หน้าหนาวลืต!" ฉันเอ่ยเสียงห้วน ชดไจ้หน่อยๆ กับคนขับรถที่ทำงาน

มารวมสองเดือนแต่กลับไม่ยอมรู้จักฉันสักที "ฉันอยากให้เป็นมีแต่คุณหนาวตลอดทั้งปีเลยด้วยซ้ำไป ยิ่งหิมะตกได้ยิ่งดี =_="

"หิมะตก... เอ้อ คุณเอลล่าอยากให้หิมะตกหรือครับ"

"ใช่!" ฉันขีดหน้าตอบอีกหน ปรายสายตาผ่านกระจกรถออกไปมองบรรยากาศสีครีมไร้แสงแดดด้านนอก และ... โอ๊ะ! พระเจ้าฟังคำขอฉันอยู่แหง! คูลี! หิมะบางๆ ปรายลงมาแล้ว!!

"อ้อ... ให้ตาย หิมะตกส่งท้ายหน้าหนาว... เอ้อ สมใจคุณเอลล่าแล้วล่ะครับเนี่ย" คนขับรถเอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่ฟังยังงัยก็หดหู่มาก

"แหงล่ะ สมใจฉันแน่" ฉันพูดพร้อมมกลอกตาเบาๆ ฉันว่าอีตาคนขับนี้ต้องมีมบับอะไรฝังใจกับฤดูหนาวแหงๆ บางทีอาจจะเคยถูกเมียทิ้งตอนคืนหิมะตกละมั้ง ซิ!

"นั่น... ประหลาดจัง เอ้อ! คือกระผมหมายถึง ทำไมคุณเอลล่าถึงชอบให้หิมะตกล่ะครับ"

"เพราะการใส่โค้ตขนสัตว์ท่ามกลางอากาศหนาวเย็น มันช่างเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดนะสิ"

ฉันตอบกลางขยับโค้ตขนสัตว์แสนอบอุ่นและหรูหราไม่ว่ามองมุมไหนไปมา วันนี้นำเสนอดีไซน์ใหม่เอี่ยมอ่องจากขนชินซิลลา* ขนสัตว์ที่นุ่มยิ่งกว่ากำมะหยี่ ทั้งเบาและเฝ้ายาวนาน เวลาฉันก้าวเดิน ขยับตัวไปมา หรือกระทั่งมีลมแรงๆ พัดสักหน่อย ขนพวกนี้ก็จะเปลี่ยนสีได้อีกด้วย อย่างวันนี้ฉันใส่ตัวสีเทาма แต่พอถูกลมแรงๆ จากด้านนอก ขนชินซิลลาก็ตองเปลี่ยนสีแล้วเปลี่ยนเป็นสีฟ้า! อ้อ ฉันมีโค้ตขนชินซิลลาอยู่ในตู้เสื้อผ้าตั้งเจ็ดตัวเขียนนะ ราคาของโค้ตพวกนี้ใช่ย่อยที่ไหนกัน เอ้อ! นี่แหละคือความหรูหราที่ควรคู่กับคนอย่างฉันที่สุดในปฐพีนี้! ตลอดหน้าหนาวคราวนี้ฉันได้คอลเล็กชั่นโค้ต เดรส แล้วก็ผ้าคลุมไหล่ที่ทำจากขนสัตว์เพิ่มมาตั้งหลายรายการ... ทั่วน่าเสียดายจริงๆ ที่ฤดูหนาวกำลังจะผ่านไปแล้วและความอบอุ่นกำลังจะมาแทนที่ โอกาสใส่โค้ตกำลังจะจางไป เหลือแค่

* Chinchilla สัตว์ฟันแทะที่มีหูขนาดใหญ่คล้ายหนู ขนาดรูปร่างคล้ายกับกระต่าย ขนมีลักษณะแน่นและหนา มีหลากหลายสีสันทัน เช่น สีเทา สีเทาอ่อน สีดำ หางยาวเป็นพวงคล้ายกระรอก

โอกาสใส่ผ้าคลุมไหล่แทน ☹

"นะ...นั่นสิครับ =_=" อีตาคนขับในชุดกัปตันเครื่องบินพยักหน้า
หงึกรับ

ภายในรถเรียบไปพักใหญ่เมื่อบทสนทนาระหว่างฉันกับคนขับรถ
จบลง ปล่อยให้ฉันมีเวลานั่งภาครุมีใจกับไค้ตชนชินซิลลาของตัวเองต่อไป
ช่างโชคดีเหลือเกินที่วันนี้ฉันเลือกใส่มัน หิมะโปรยปรายวันแรกของปี...
ช่างเหมาะๆกับไค้ตราคาแพงระยับของฉันยิ่งนัก~

จะว่าไปแล้ว... ถ้าวันนี้ฉันเข้าคลาสเลตส์ก็น่าจะดีนะ อุตส่าห์
ใส่ไค้ตตัวใหม่มาทั้งที ถ้าเข้าคลาสไว ทุกคนในห้องก็ไม่ได้ชื่นชมในความงาม
ของมันนะสิ แต่ถ้าเข้าเลต ทุกคนในห้องจะได้เห็นตอนที่ฉันเดินไปยังที่นั่ง
ตัวเองด้านหลัง...

เฟอร์เพ็คต์!! ที่นี้ทุกสายตาคงต้องหยุดอยู่ที่เฟอร์บนไค้ตตัวใหม่ของ
ฉันแหง!

เพียงแต่...

"โหงรถมันติดแหงกนานนักละ -*-"

จำได้ว่าวินาทีก่อนที่ฉันจะหลับตาแล้วเริ่มละเมอเพื่อพักแบบเมื่อครู่
คือราวๆ เกือบครึ่งชั่วโมงก่อน ซึ่งรถก็ติดอยู่แถวๆ หน้าซอยที่สิบหก
บนถนนเบรนต์

และตอนนี้... รถก็ยังติดแหงกอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อนไปไหนเลย!
ให้ตายยัย!! นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นเนี่ย แถวนี่มีขบวนพาเหรดแฟนซีอะไร
ทำนองนี้รึไง! โอ๊ยยย เมื่อวานฉันไม่น่านึกอยากไปนอนพักที่บ้านตากอากาศ
ริมเขาเลยเชียวนะ แต่ใครจะไปรู้ล่วงหน้าล่ะว่าวันนี้ถนนเข้าสู่ตัวเมืองเส้นหลัก
รถจะติดขนาดนี้นะ!

"เอ่อ สงสัยข้างหน้าจะมีอุบัติเหตุอะไรรีไปลาครับคุณเอลล่า"

"อุบัติเหตุหรือ บ้าแล้ว จะมาเกิดอุบัติเหตุอะไรตอนนี้นักล่ะ" ฉัน
โวยวาย แค่นี้ฉันก็เข้าเลตไปเกือบๆ สิบห้านาทีแล้วนะ นี่ถ้าฉันยังติดอยู่
แบบนี้ ฉันไปเรียนไม่ทันแน่ อาจารย์ประจำคลาสนี้ยังเฮี้ยบๆ อยู่ มาช้า
เกินครึ่งชั่วโมงก็ไม่อนุญาตให้เข้าเรียนแล้วนะ!

ฮะ... ไม่ได้นะ! วันนี้ทั้งวันฉันมีเรียนแค่คลาสเดียวด้วย ถ้าพลาดเรียนวันนี้ล่ะก็... ฉันก็อดไขว่ไค้ตขนชินซิลลาตัวใหม่ล่ะสิ!

ตายๆๆ เอลล่าอยากกรีดร้อง!!

"เอ่อ... ถ้าด่วนมากจริงๆ ผมขออนุญาตแนะนำให้คุณเอลล่าลงเดิน..."

"จะบ้าไรเง" ฉันกรีดร้องเสียงกระเส่าเลยทีเดียว "ให้เดินไปเนี่ยนะ ไกลเป็นโยชน์เลยนะยะ"

"เอ่อ น่าจะโทรไปบอกให้รถอีกคันจากคฤหาสน์มารับ..."

"ไม่! มันก็ไม่ใช่โรลสอยส์คันนี้นะสิ ฉันไม่มีทางไปมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้ก้าวลงจากโรลสอยส์คันนี้ที่หน้าตึกแน่ๆ เพราะรถคันอื่นไม่คู่ควรกับไค้ตตัวนี้เลยสักนิด!"

แหม ความจริงนะ ทางมหาวิทยาลัยควรปูพรมแดงยาวตั้งแต่จุดที่ฉันลงรถไปจนถึงตึกเรียนด้วยซ้ำ เผื่อวันไหนฉันนึกอยากหยิบเฟอร์รชเนเชเบิลสีเงินหรือเสื้อขาวที่ราคาแพงบรรลัยกัลป์มานะ!!

"ตะ...แต่ว่าความจริงถ้าเดินไปอีกแควรวๆ ลิบห่านาที่ ก็จะได้ถึงถนนอีกเส้น..."

"บอกว่าไม่ก็ไม่ได้ละ -*-*!" ฉันตวาดลั่นรถจนคนขับหดหัวลงในชุดยูนิฟอร์มนั้นแทบไม่ทัน ก่อนจะกดปุ่มข้างเบาะนั่งเพื่อเปิดโทรทัศน์ตรงหน้าดูฆ่าเวลา

(สำหรับการจากไปของดีไซเนอร์ชื่อดังระดับโลกอย่างจอร์จ เดอมาต์ จะมีงานอำลาเป็นครั้งสุดท้ายวันที่ลิบเจ็ดนี้ ที่ร้านเดอมาต์สาขาใหญ่ในกรุงปารีส คาดว่ามีผู้ร่วมงานครั้งนี้กว่าพันคน...)

โถๆ ชาวที่น่าสะเทือนใจ ฉันเคยพบจอร์จ เดอมาต์อยู่ครั้งสองครั้งในงานแฟชั่นโชว์เปิดตัวคอลเล็กชั่นใหม่ของเขาที่ปารีสนะ มันน่าเสียดายจริงๆ ที่เขาต้องมาด่วนจากไปเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ขณะเดินทางไปหาอินสไปเรชั่นที่โรมนะ...

ฮะ! วันที่ลิบเจ็ดนั้นเธอ เยี่ยมเลย วันนั้นฉันว่างพอดี บางทีฉันน่าจะไปร่วมงานอำลาของเขา... โอเค ฉันต้องจดไว้แล้วละ... 'อย่าลืมให้โทบีจ้องควีควีเครื่องบินส่วนตัวไว้ให้ฉันวันนั้น' ...ส่วนที่ปักไม่ต้อง เพราะ

คงรีบไปรีบกลับ... อ๊ะ! บางที... ซื้อมีปิ้งต่อก็ไม่เลว... ฉันน่าจะอยู่อีกสักวัน...
ไม่ๆ ให้โทบีบอกแม่บ้านเตรียมบ้านพักตากอากาศในปารีสไว้เลยดีกว่า
ไปพักสักสามวันเลยละกัน แคว้นเด็ยวมันจะไปพออะไรกับการซื้อมีปิ้ง
หลังจากที่ไปร่วมงานนั่นนะ นั่นมันปารีสนะไม่ใช่แอฟริกาได้ ☹

(ข่าวต่อไป... กระแสต่อต้านยังคงมาแรงสำหรับเสื้อขนสัตว์ ล่าสุด
เวทีแฟชั่นโชว์ต้อนรับฤดูหนาวของปีแอร์ก็อบต้องล้มเลิกงานกลางคืน
เพราะถูกกลุ่มนักต่อต้านลุกฮือประท้วงอยู่หน้าทางเข้า เพียงแค่ได้ข่าวว่า
คอลเล็กชั่นใหม่ของเขาคือเสื้อขนเฟอร์...)

กรี๊ดดด ว่าไฉนนะ! เสื้อขนเฟอร์นั่นหะรอ! เสียตายชะมัด นี่ฉันพลาด
แฟชั่นโชว์งานนี้ไปได้ไงกันนะ!!

(...แต่เมื่อปีแอร์ออกมายืนยันว่าแฟชั่นโชว์คอลเล็กชั่นนี้ไม่มีชุดใดๆ
ที่ทำมาจากขนสัตว์จริงๆ เลย อีกทั้งยอมลงนามในการเป็นดีไซเนอร์ที่
ร่วมต่อต้านการนำขนสัตว์จริงมาตัดเป็นเสื้อผ้าด้วย กลุ่มผู้ต่อต้านจึงยอม
ถอนตัวออกไปอย่างสงบ...)

ว่าไฉนนะ!! ประสาท!! ประสาทไปแล้วว! ลากปีแอร์ไปลงนามต่อต้าน
การนำขนสัตว์มาตัดเป็นเสื้อผ้าเนี่ยนะ ใจ โลกาวินาศรีงเนี่ย แล้วใจ
เสื้อโค้ตขนมิงก์ที่ฉันให้เขาดีไซน์และตัดเย็บเองกับมือเมื่อสองปีก่อนในตู้
นั่นคืออะไรอะ! ต่อไปเขาจะไม่รับดีไซน์เสื้อขนสัตว์ด้วยวิธีเปล่าเนี่ย ฉันต้อง
ได้อายุสั้นลงเพราะความหุดหู่ไปอีกหนึ่งปีเต็มแหงๆ!

"ถึงมหาวิทยาลัยรีงเนี่ย!" ฉันปิดโทรทัศน์ด้วยอารมณ์หงุดหงิดสุดๆ
ก่อนตะโกนถามข่าวจากคนขับ เมื่อมันหาได้มีข่าวอะไรชวนให้ใจครึกครื้น

"เอ่อ... เราเพิ่งขยับมาได้แค่ครึ่งคันเองละมั้งครับ --;"

ว่าไฉนนะ! ครึ่งคันรถเนี่ยนะ ไม่ถึงสองเมตรจากที่เดิมเลยนั่นสิ นี่มัน
ขยับรถหรือขี่เต่าซากุดกันแน่เนี่ย -*!?

"แล้วรู้อะไรว่ามันติดเพราะอะไร"

"เอ่อ... ไม่ทราบเลยครับคุณเอลล่า --;"

"ให้ตายสิ ไม่ได้เรื่องเลย" ฉันพนมมหายใจพรีดก่อนกระชับโค้ต
ขนชินซิลลาให้เข้าที่ "ฉันจะลงไปดูเอง"

"อะ...เอ๋? ว่าไงนะครับ"

"ฉันจะลงไปดูเอง อยากรู้จักเชื่อว่าอะไรทำให้รถติดหนักได้ขนาดนี้"

--^"

ฉันเปิดประตูโรลสอยส์คันหรือออกไปด้านนอก หิมะบางๆ ที่กำลังโปรยปรายลงมาพร้อมกับกระแสลมโบกพลั่วแบบนี้ มันช่าง... เพอร์เฟกต์สำหรับเสื้อโค้ตขนชินซิลลาเสียนี่กระไร...

ฉันก้าวเท้าซึ่งสวมอยู่ในบูตหนังกลับสีเทายาวเท่าเข่าส้นสูงสามนิ้วครึ่งเข้าสู่กับเครสตัวในไปตามถนน บรรดาคนขับรถแทบทุกคันที่ยืนหน้ายื่นตาออกมาจากรถเพื่อมองหาสาเหตุที่ทำให้รถติดเป็นอัมพาตอยู่แบบนี้ต่างเบนสายตามายังฉันคนนั้นทันใด

อา... แน่นอนล่ะ ถึงมันจะเป็นแค่ถนนแถบชานเมืองไม่ใช่ถนนเส้นหลักในเมือง ผู้คนในย่านนี้อาจจะไม่เคยได้ยินชื่อเสียงของฉันนัก แต่พวกเขาต่างก็ถูกละกดสายตาเอาไว้ด้วยเฟอร์บี้โค้ตขนชินซิลลาที่แสนหรูหราของฉัน นี่... จงดูเฟอร์ราคาแพงที่ฉันภูมิใจเสนอนี้เถิด~

ฉันเดินไปตามเกาะกลางถนนที่มีรถหลากยี่ห้อติดแหงกขนาบทั้งสองเลนจนกระทั่งถึงจุดซึ่งน่าจะเป็น 'สาเหตุ' ที่ว่า... ตรงนั้นเต็มไปด้วยขงที่ยื่นออกมาจากรถสักอย่าง อะไรนะ... ดาราฮอลลีวูดมาสะดุดล้มกระป๋องเปิดโชว์จีสตริงรีใจ -*-

"หลีกหนี้อยซิ" ฉันเอ่ยปากบอกผู้ชายร่างท้วมที่ทำท่าเงอะงะอยู่ตรงหน้า ดูเหมือนเขาพยายามจะชะงักหน้าดูอะไรสักอย่างที่ซ่อนอยู่ในกลุ่มคนพวกนั้น แต่ดันเข้าไปไม่ถึงก็เลยยืนขวางทางอยู่แบบนี้

"ขอทางหน่อย ขอทางหน่อย" ถัดจากชายเมื่อครู่ ฉันก็ต้องแหวกบรรดาคนมุ่งเข้าไปอีกหลายชั้นกว่าจะเห็น 'สาเหตุ' ที่แท้จริงของหายนะในครั้งนี้ด้วยสองตาตัวเอง

นะ...นี่มัน... กะ...กวางเรนเดียร์อะ!!

ว่าแต่... แล้วไอ้กวางเรนเดียร์ตัวนี้มันอนเจ็บเลือดอาบจนตัวลั่นดึกๆ อยู่กลางถนนได้ยังไงกันเนี่ย ขานตาคลอสลิมไว้หรือใจ เฮ้!

"แต่จริง น่าสงสารจังเลย จะรอดมั้ยนี่ย เลือดออกเต็มเลย --;"

"นั่นสิ รอดกันไหนกันนะใจร้ายแบบนี้ละ ชนแล้วหนีไปเลย"
เสียงบ่นจึงมำมาจากสองสาวที่ยืนอยู่ข้างตัวฉัน ปากก็บ่นส่งสาร
เต็มที แต่ฉันไม่เห็นว่ายัยพวกนี้จะขยับกันไปทำอะไรที่เป็นประโยชน์
สักอย่าง

"มีใครเรียกตำรวจรึยังเนี่ย" เสียงจากผู้ชายผอมๆ อีกคนดั่งขึ้นบ้าง
ให้ตาย... คนพวกนี้มุ่งก่อนฉันอีกไม่ใช่หรือไง ยังจะถามอีก ถ้า
ตัวเองไม่รีบโทรแจ้งแล้วจะให้ใครโทรแจ้งกันล่ะ ☹

"มันดูหนาวมากเลยนะนั่น" อีกเสียงดั่งขึ้น

"แม่ มันจะตายมัยฮะ" แล้วก็เสียงจากเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ อีกคน
นี่ยัยผู้หญิงนั่นพาเด็กตัวเล็กๆ มาดูกวางเรนเดียร์กำลังจะตายแหล่มีตายแหล่
แบบนี้เพื่ออะไรเนี่ย

"เลือดมันออกมาเยอะมากเลย"

"แม่ มันจะตายมัยฮะ"

"มีใครโทรแจ้งตำรวจรึยัง"

โอ๊ยยย! คนพวกนี้ประสาทไปหมดแล้วหรือไงเนี่ย หนวกหูซะมัด =^=
ฉันยอมละ ใครก็ได้ช่วยมาทำให้ปัญหานี้หมดไป ให้เสียงขวนปวดหู
พวกนี้หายไปด้วยยิ่งดี!

"ให้ตายเหอะ หลีกไป พวกคุณยืนมุงดูอยู่แบบนี้แล้วได้อะไรกันเนี่ย!"

หะ...หือ? ○_○

เสียงแห่งความกล้าหาญนั้น... เสียงนี้มาแปลกแฮะ?

ฉันเงยหน้าจากกวางเรนเดียร์เลือดอาบตัวลั่นหนึ่งก็ๆ ตรงหน้าแล้ว
มองไปยังกลุ่มคนที่มุงอยู่ฝั่งตรงข้ามตามทิศที่มาของเสียง ก่อนจะเห็นมือ
ขาวๆ คู่หนึ่งแหวกทางออกมาจากจุดที่ยัยบ้าแก่ๆ ในเสื้อโค้ตเชยๆ สองคน
ยืนอยู่

เฮ้... เหลือเชื่อ... หน้าตาเขาน่ามองกว่าพวกดาราสอลลิวิวดชะอีก
โอเค ขอมองตั้งแต่หัวจรดเท้าละนะ นายดูดีนี่ใส่รองเท้าหนังวาวได้ที่
กางเกงสีเทาเข้มเข้ากับเสื้อโค้ต* ก้นหนาวสีแดงเลือดหมูซึ่งคลุมทับ

* Pea Coat คล้ายกับโค้ตของทหารเรือ ผ้าเนื้อหนา มักมีสาบเสื้อใหญ่ กระดุมเม็ดโต

เสื้อเวดเตอร์สีเทาอ่อนตัวโน โปหน้าขาวสะอาดคมคายล้อมด้วยเส้นผมสีน้ำตาลเข้มยาวระต้นคอ และ...

เดี๋ยวก่อน... โหงอืดดวงตาสีเฮเซลนัสนั้นจ้องเขม็งมาแบบนี้ละ =_=" พนันได้ว่าฉันไม่รู้จักเขามาก่อนนะ... แล้วเขาก็คงจะไม่เคยรู้จักฉันเหมือนกัน ที่นั่นเขตชานเมือง ไม่ใช่ในเมืองที่ฉันคุ้นเคยนี้มา เราไม่รู้รู้จักกัน ฉันไม่รู้จักเขา มันก็เป็นเรื่องปกติ...

"เอลล่า..." เขาก็มพำ "เอลล่า ดี มิลเซนดี"

อะ...อ้าว... เรารู้จักกันด้วยหรอ =O=;

นายหน้าตาดูที่ฉันยังไม่ออกว่าเราเคยรู้จักกันตอนไหนเรียกชื่อฉันแบบเต็มยศโดยไม่ละดวงตาเขม็งๆ น่ากลัวนั้นออกไปจากฉันครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบนั่งลงสำรวจอาการของกวางเรนเดียร์เหมือนเพิ่งนึกได้ว่าเขามาหาเจ้ากวางนั้น ไม่ใช่ฉัน

"โดนรถชน ท่าทางกระดูกขาหลังคงหัก" เขาก็มพำอยู่คนเดียวก่อนจะดึงเอาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าเสื้อที่ไค้ตของเขาออกมาฉีกเป็นเส้นยาวๆ จากนั้นก็ใช้เศษผ้าผูกขาหลังของเจ้ากวางนั้นไว้กับตอนไม้ (เหลือเชื่อเขาพกตอนไม้ติดตัวเนี่ยนะ) ท่ามกลางอาการลุ้นตามอย่างเสียวไส้ของคนมุง เจ้ากวางนั้นร้องโหยหวนก่อนจะกระดูกน้อยๆ ในขณะที่เขากำลังปฐมพยาบาล

"พีฮะ ทำไมมันหนาวละ มันเป็นกวางของซานตาคลอสนี่นา มันอยู่ขั้วโลกเหนือไม่ใช่หรอ" เด็กน้อยใส่ชุดคนเดิมเอ่ยถาม ฉันว่ามันเป็นคำถามที่ฟังดูน่าหัวเราะนิดหน่อย แต่อีตาดูดีในเสื้อที่ไค้ตนี้กลับเงยหน้าขึ้นตอบโดยไม่มีเสียงหัวเราะเยาะสักแอะ

"มันเสียเลือดมากนะ ซีนปล่อยให้หนาวสั่นอยู่แบบนี้ มันได้ตายก่อนรักษาจริงแน่..."

เอ่อ... มันก็ดีนะ ตอบคำถามเด็กที่อยากรู้ แม้คำถามมันจะฟังดูโง่ๆ ไปหน่อย... แต่ว่า... แล้วหมอนี่เงยหน้ามาจ้องฉันเขม็งอีกทำไมละเนี่ย

--;

"เอลล่า ดี มิลเซนดี"

มองไม่พอ... ยังเรียกชื่ออีก... มีอะไร ถูกใจฉันนักหรือไงเนี่ย =_"
"อะ...อะไร" ฉันทานตอบหวาดๆ โดยเฉพาะเมื่ออิตาดูดีนี่ลูกขึ้นแล้ว
เดินตรงมาที่ฉัน...

"ถอดเสื้อขนสัตว์นำเกลียดๆ นั้นมา"

"หา? =O=;"

'เสื้อขนสัตว์นำเกลียดๆ' งั้นเหวอ! หมอนี่ว่าไงนะ... เมื่อกี้ฉันหุ้อ
ไปชั่วขณะจนได้ยินไม่ถนัด หรือเป็นอะไรกันแน่

"ผมบอกว่าให้ถอดเสื้อขนสัตว์นั้นมาไงล่ะ --_-"

"ละ...แล้วทำไมต้องถอดละยะ จะบ้าไรเง =_^^" สติจึงมาเอลล่า
อย่าได้หวั่นไหวเพราะหน้าตาที่ดูดีหรือการแต่งกายมีระดับอะไรนั้น

"เพราะกางเกงเดี๋ยวด่วนนั้นกำลังจะหนาวตาย" เขาตอบด้วยน้ำเสียง
ที่นิ่งราวกับเล่นสเก็ตอยู่บนธารน้ำแข็ง ช่างสงบนิ่งและเย็นยะเยือกเหลือทน

"แล้วไง กวางตัวนั้นจะตายหรืออยู่เกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ นายก็รีบ
พามันไปโรงพยาบาลสัตว์สิ"

"ถ้าปล่อยไว้นานกว่านี้ มันได้หนาวตายก่อนไปถึงที่นั่นแน่"

"ละ...แล้วไงยะ ฉันไปเกี่ยวอะไรด้วยเล่า!" ฉันทึ่งที่สุดกำลัง ลางสังหรณ์
บางอย่างที่ร้องบอกว่าเรื่องนี้มันกำลังเพี้ยนไปใหญ่สั่งให้ฉันรีบกระชับเสื้อโค้ด
ขนชินซิลลาเอาไว้แน่น

"ผมบอกให้ถอดเสื้อขนสัตว์นั้นมาไง หรือคุณจะไปปล่อยให้มันหนาวตาย
ต่อหน้าต่อตา"

"กะ...ก็ถอดพี่โค้ดนายให้มันสิยะ ทำไมต้องเป็นโค้ดฉันเล่า"

"เพราะโค้ดคุณมันน่ารังเกียจนะสิ" เขาเอ่ยพร้อมยื่นหน้ามาทำ
สายตาดูมาดีใส่

"เฮอะ น่ารังเกียจ? พุดผิดพุดใหม่ได้เลยเหอะยะ เสื้อโค้ดฉันทำจาก
ขนชินซิลลาของแท้ไม่มีเฟก ของแบบนี้มันน่ารังเกียจตรงไหน ☹"

"ก็น่ารังเกียจตรงที่เป็นขนสัตว์แท้นั้นแหละ รู้บ้างรึเปล่าว่าชินซิลลา
ต้องตายไปกี่ตัวเพื่อให้คุณได้ขนมันมาทำโค้ดสับปะรังเคนั้นนะ!"

"อะ...อะ..."

ฉันได้แต่อ้าปากค้าง คำพูดของเขาทั้งแรงทั้งเจ็บ เหมือนหอกแหลม
เป็ยิวที่พุ่งเข้ามาปักกลางอกด้วยความว่องไวจนหาคำพูดมาเถียงกลับไม่ทัน
จริงๆ

"ถอดโค้ตนั้นมา" เขาเอ่ยเสียงแข็งกร้าวอีกหน พร้อมแบมือมาตรงหน้า

"มะ...ไม่มีทาง!"

"ก็บอกให้ถอดมาไงเล่า --^^"

"ไม่!!" ฉันแย้งเต็มที่ สองมือจับเสื้อโค้ตแสนรักเอาไว้แน่น ถอดให้
ก็โง่แล้วละ ไม่มีทาง! ไม่มีทาง!

"ผมบอกให้ถอดมาไง อย่าให้ต้องใช้กำลังนะ" ปากก็เอ่ยเตือนลวงหน้า
แต่สองมือของเขากลับเอื้อมมาหมายจะถอดเสื้อโค้ตแสนรักออกจากตัวฉัน
ทันใด

"ยะ...อย่านะ ช่วยด้วย!!"

ฉันพยายามร้องให้คนรอบข้างช่วย แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครมาช่วย
เลยสักคน แม้ว่าอีตาหล่อนี้จะจับฉันหมุนไปมาเพื่อดึงเสื้อโค้ตออกจาก
ตัวต่อหน้าต่อตาพวกเขาก็ตาม

และในที่สุด... เขาก็ทำสำเร็จ!

"คะ...โค้ตฉัน?" เสื้อโค้ตของฉัน โค้ตขนชินซิลลาตัวใหม่เอี่ยมอ่อง
ของช้านนน!

"ยิ้มก่อนแล้วกัน" เขายกคิ้วตื้นน้อยๆ ส่งมาให้ ก่อนจะตวัดเสื้อโค้ต
ของฉันที่แย่งไปสำเร็จขึ้นพาดบ่า เดินกลับไปยังกวางเรนเดียร์ใกล้ตายนั่น

หัวใจแทบแหลกสลายกลายเป็นฝุยฝง วิญญาณแทบลอยหลุด
ออกจากร่างเมื่อเขาเอาเสื้อโค้ตแสนรักของฉันหมอบบนตัวเจ้ากวางที่เต็มไปด้วย
เลือดเกรอะกรังนั้น จากนั้นเขาก็ออกแรงอู๋มมันขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน
อย่างง่ายดาย...

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

